

ZOMBOR és VIDÉKE.

A BACS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

Megjelenik hetenkint kétszer: **Vasárnap és csütörtökön.**

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Grómon- és Zrinyi-utca sarkán, I-ső emelet,
hova minden a lap szellemi és anyagi részét illető közlemények
intézendők és minden díjak fizetendők.

Felolvas szerkesztő:

Dr. MOLNÁR GYULA.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 frt — Félévre 4 frt — Negyedévre 2 frt.
Naptárítókak egész évre 6 frt. Félévre 3 frt. Negyedévre 1.50.
Egyes szám ára 10 kr.

Kérelem

hazánk nemesszívű összes lakosságához!

Bezó, Ung vármegye legnagyobb községe semmivé lett!

Polyó hó 11-én vagyis vasárnap déli 1/2 órákor támadt tűzvész egy óra alatt teljesen elhamvasztá. A falu felső részén gyuladt ki s a fölkerelkedett szél-szórta szikrák a község szalmaházfedeleit minden oldalon majdnem egyszerre lángba boríták.

Alig maradt meg a végeken egy pár ház, 150nél több földig leégett, s vagy kétszerannyi gazdasági épület, telve a már betakarított összes termény s életneművel. A kár 300.000 forintnál is többet tesz ki.

Menteni nem lehetett. Egy pár értetlen butodaráb, itt-ott egy-két vankos az egész, mit kiragadhattak: a szó legizgazabb értelmében mindenük odavesztett a rajtok levő pár ruhadarabon kívül, mely a sikertelen mentési kísérlet közben szintegy ronggyá vált.

E földönfutóvá lett munkás nép érdekében hazánk összes lakosságához intézem kérelmem.

Hatóságok, testületek, intézetek s a minden szepet és jót istapoló sajtó támogassák kérésem, segítségük a tél küszöbén, kenyér, ruházat, vetőmag s fedél nélkül levő 1900-nál több szerencsétlenül.

Anyák, apák! hozzátok szók: egy sereg félmeztelen s éhező gyermek és escesemő kenyér és meleg ruháért esd, — juttassatok a feleslegből részükre.

Mezőgazdák! az Ég áldásából egy maroknyit csak: „sok kevés — sokra gyűl” s előjárótok szívesen elfogadják, gyűjtendik s továbbítják hozzám a kanálnyi esőpetet is.

Tudom s érzem, hogy édes hazánk jóságos népe nem kéri magát, ha sürgős segélynyújtás szükségéről van szó, s ezért az úszkós romok között, kebleiken melengedett didergő kisdedeikkel tévelygő szülők kétségbeesésig szájalmas helyzetét s az éhező gyermekcsereg jajveszékését részletebben nem esetelem, és csakis annyit jegyzek még meg, hogy már a holnapai beérvő falat kenyeret is képzéken kellett beszerezniük részükre: „bis dat, qui cito dat.”

Ungvár, 1891. évi október 12-ikén.

Kende Péter,
alsópán.

A „Zombor és Vidéke” tárczája.

EGY KORCSOLYÁZÓ PÁR,

VALÓ:

Elesni való időjárás.

„Előbb én, — aztán te, — mind egymásra bukenczeünk”
(Folytatás.)

De igaz is, hogy városunkban mindig legsötétebb a holdvilág és a hold nehezebben találhat meg, mint bármely más alkalommal. Néha gondoltam már, hogy kibolbátom, vagy egy tiszta vérű vizslát küldök utána, hogy felszimatolja és gyertyával kezében fogom követni az okos állatot.

Nem volna helytelen, ha ilyen esetekben a toronyórnökök meghagynák, mutassák meg, merre van a hold. A lámpák lámpák és a hold hold az elméletben, hanem a gyakorlati életben nem érnek semmit sem, ha nem ég a kandecöz. — Ha azonban a lámpák oly homályosan pislognak, hogy — mondhatnám még a sötétség sem látható velük! akkor kandecöz vagyok. Én nem láthatom oly tisztán a járdát, mint az apró-cseprő emberek, és minden sötét éjjel abban a veszeleyn vagyok, hogy odavágódom, — vagy a fejemre, vagy az ülepemre, vagy bárhova és hogyan vágódom oda, mindinkább hátra, mint előre, különösen télen.

A legérzékenyebb rosszasságok egyike, mit ösmerek, az embereknek az a szokásuk, hogy ha egy gentleman odavágódik, hát kinevetik, — hahaha! hahaha! — például egy jó hosszú gentlemant, mikor a lába az éghéz és a feje a kövezethez koppan. Egy odavágódás magában véve is elég kellemetlen és nem szükséges még hozzá kinevetetni magát. Először a koponya megroppan, minden lehető csillagot látja az illető és van szabadjegye egy tűzijátékhoz, aztán föltápaszkodik és úgy érzi, mintha a vállai közt már nem volna a feje és nem is ő maga, hanem valami kiserélt kellemtelen fiéző mozgolódnék a ruhájában, — és ezek a túlköves butoncok úgy vigyorognak, mintha az emberi természet balsorsa csak bájjáték volna.

Már nem is bannám, ha csak fellehetne mindjárt kelni és tettetni, mintha nem is törődém vele. De egy hatalmas odavá-

Nemzeti szabadelvű párt.

A magyar parlament október 15-iki és 16-iki ülése a nemzetre nézve kiváló jelentőséggel fog bírni: e napokon Apponyi Albert gr. nagy harezot vívott ki ellenfeleivel, a kiknek élére odaállott Szilágyi Dezső, félretolva a vezért, Szápáry grófot.

Ez a harez — az eszmék nemes harezja volt, még pedig az egyik oldalon óriási serege az igaz őszinte meggyőződés eszméinek, a másik oldalon meg — a sophismák és gyanúsítás eszméi vonultak föl hosszú sorban.

Szilágyi Dezső vezérelte ezeket a sophismákat s ropogtatta a gyanúsítás rakétáit, melyek gyönyörű fényben ragyogtak egy-egy pillanatra s elkápráztatták a szemet, de a mily gyorsan lehullottak a magasból, ép oly gyors volt a kiábrándulás is, hogy nem igaz eszmék kilövellő fény sugarai, hanem sophismák sűrűlő lángkévei voltak — s bár szépen kápráztatták a szemet: de elhomályosultak legott.

Lélekemelő volt ez a harez.

Igy harezoltak ős időben a pánczélos pajzsos vitézek, elszántan rohanna meg az ellenség, jobbra-balra hatalmasan sújta le a nehéz karddal, meghajlva a mázsányi kelevézt, mely zugva süvített végig a fojtó atmosphaerán, míg a nyilak özöne, mint sötét felhő takarta el a napot.

A harez sorsa már eldőlt, nincs többé kétség az iránt, hogy a győzelem Apponyié!

Az első győzelem diadalmi trófeuma egy hatalmas zászló volt, melyet az ellenpárt tömör és zárt sorai közül hozott el Apponyi gr., a melyre a szabadelvűség volt fölírva, a mely zászlót az ellenpárt csak bitorolta, mialatt Apponyi gr. s partja érdemeket szerzett reá.

Ezt a győzelmet im ezen szavakkal vívta ki Apponyi gr.:

„... önök együttműködésük elején fölvettek egy hangzatos nevet, a szabadelvű nevet, mielőtt annak

viselésére a jó elővéleményen kívül bármilyen okot, vagy jogozímet szerettek volna.

Őnök még működésük elején fölvettek a nevet, de követelményei közül egyetlen egyet sem teljesítettek. Mi pedig t. ház, bevártuk, míg éveken át tartó működésünk által jogozímet szerettünk magunknak egy díszes név viselésére és azt csak akkor vesszük magunkra, a mikor azt a hazai közönség egy nagy része már ugy is megadta. Mi iparkodunk a nemzet elé ideálokat állítani, a nemzetnek szellemi és erkölcsi erejét új tevékenységre ébreszteni az által, hogy eleje nagy czélokat tűzünk, mert mi az hiszünk, hogy az a mi kétségtelenül a t. kormányférfiaknak is szándékában áll, t. i. a hazai közélet minden ágának epurációja csak ugy érhető el, ha eszményeket és ideálokat állítunk az ifjú nemzedék elé, nem pedig konnektiókat és hivatalokat, mint törekvésük végzettségeit. Valami mozgató erőre szüksége van az emberi léleknek. Ha az nem az eszmény, az ideál, akkor a horror vacui folytán az egyéni önérdek válik azzá.

Ha azon erkölcsi bajokat, a melyek közéletünk számos ágaiban mutatkoznak, tisztán szimplomatészes gyógykezeljük, ha azok forrását be nem dugjuk, ha a nemzeti gondolkodásnak, a nemzeti törekvésnek, különösen az ifjú nemzedék óhajainak, ambícióinak nemesebb czélokat nem tűzünk ki, mint állásokat, konnektiókat, saját sorsuk biztosítását, gyakran a jellem önállóságának feláldozása árán, czélt aligha érünk.”

A „nemzeti szabadelvű párt” ezime illeti meg e kijelentés folytán azt a pártot, a mely eddig mérsékelt ellenzék ezime alatt harezolt elveieért.

Ennek a nemzeti szabadelvű pártnak nincs ugyan új programja, mert a régítől egy hajszálnyira se tért el. De azért gr. Apponyi a harez hevében odatárta keblét az ellentél elé, felsorolva mindazt a nagy nemzeti eszmét, melyet megvalósítani óhaját: ezafölja meg a kormánypárt, ha tudja.

Ime azok a nagy s dícső eszmék, melyek megva-

gódás után az ember nem bír könnyesen felkelni anélkül, hogy nyomottságát egyáltalán ne érezze. Nos, található ilyenkor részvét?

És a mi téli napokon a finomult érzést illeti, arra az embereknek saját orruk miatt van szükségük, s így nem is kívánható, hogy ebből a czikkből detailban adjanak valamit.

Balikum szünetet tartott profétai dissztantációjában az odavágódásokról, — és az elesés népies elnevezése, melyet quasi leues a non lucendo használnak, — hogy orvel jelöljék a legteljesebb elterlést, a mire valaki képes. Az elesés pl. nagyon bizonytalan; az lehet olyan szelid csuszamlás, midőn az anyaföldet nyájisan megcsókoljuk, de az odavágódás az egy rohanó erőszakos expedíció, mely Balikum megjegyzése szerint előre, vagy hátra történik, de szükségképpen mindig olyan erővel, hogy elől a lélegzet — vagy meg sem érdekel az odavágódás nemes elnevezését. A kifejezés ezen neme nagyon illő, de képletes; és szelbén használják; mert ritkán hallani: „kapd fel és vágd oda a gazembert.”

Balikum szorosan fogódzott a lépeső korlátjába és merészen kipillantott a sötétségbe, de nem talált tárgyat, melyen szeme megnyughatna. A sötétség formáisan anyagzó lón és az övénel élesebb szem kellett ahhoz, hogy ebbe lyukat fúrjon. Folyvást fújt, zuggott és a gyalogjárda valamint a követet jégréteggel valának borítva.

„Azt hiszem, fagyott krumpli esik, vélekedik Balikum „ambátor hogy nem láthatni őket, de mégis érzem, mint kopognak az orrom hegyéhez. Iparkodnom kell, hogy minél előbb haza érjek.”
Ó meggondolatlan szerencsétlen ifjú! A lemenés kísérlete merőben hiú vala, elesuszott, a legfelső lépfőfokra üledett és ezen helyzetben, mint a villám száguldozt lefelé — bump! — bump!

Oly heves lendülettel kapott, hogy gyalogjárda nem volt képes magállapadni göreses erőlködésének daczára, mellyel a jeges kövökben akart megkapaszkodni, neki az utczának, keresztül száguldozt a csatorna szelén és belépotylyant a vízbe, mint valami fők-Niagara.

Mely esend következett, melyet csak az eső hullása és a szél zúgása szakított meg. Balikum egészen kimerült ezen gyors

utazásban; ez aztán tökéletes odavágódás volt, — a lélegzete csakugyan teljesen elállt.

„Kutya fókum-adta!” dohogott végre, közbe-közbe levegő után kapkodva és ríngatózódott, mintha hascsikarásban szenvedne. „Isten ugye! de odavágódtam! az odavágódások egész sorozata egybe tömörülve. Majdnem kivágódtam az élet a testemből, ugy össze vagyok kalodáza, hogy hat hüvelyli hosszabbnak érzem magamat. Olyan tökéletesen vagyok összehökölvé és megszükitve, hogy nadragjaimat valószínűleg vattáztnom kell.

Balikum még mindig illő, elmékedett szép testrányainak rombolódásán és nem is kísérle meg a fölkelést. Ismét nyílt az ajtó és Brevis Broad ur kijött, mi fölött Balikum ur félíg topított kaezját hallattat, midőn hátra nézve, az „egybe tömörült odavágódások” sorozatára gondolt, melyek az új jövevényre várnak, kinek alakja különben — alacsony és vastag volt, — sokkal alkalmasabb vala ezen műtethez, mint Balikum.

„Nem, így meg megy, vélekedik, midőn a lépesőt az egyik lábával kuttatta volt és ismét szilárdul állott. „Az Ateleghany hegyeseg teherpályáját az ő lejtős síkjával nem hiaba láttam én. Ugy tetszik nekem, hogy itt főleg a dörzsellenállás kisebbitése mellett bírók és nadragunkra kell vigyázniuk.

Ezen szavaknál egészen nyugodtan felemelé kabátja szárnyait, kült vala a gyékény-szőnyegre, mögöke magát „előre” kiáltá, és lassan, de fenséggel csúszik vala lefelé. Mikor elérte a síkságot és a kövezeten átvitorlázott, a postásipot utánóváz, trara, trarát fújt és pontosan Balikum bundájára érkezett. „Kiterni a gyorskocsi elől, különben” beapcsolom őnt az igazgatóságnál!” kiáltott Brevis és a vézejeket fújta, mely azelőtt, kik már láttak postakocsiiragodiát, oly ismeretes — Traretra, Traratra, Trá á á!”

„Fura élez ez itt!” mondá egy elővigyázatos vándor, ki lámpával kezében, nemes cipőkben éppen a sarknál befordult és hosszú szóváltás után hajlandóknak mutatkozott ezt a kettőt talpra állítani. Először Brevis a szivattyúhoz támasztá, hol az utóbbi lelkesen éneklé az alvajáró nóból: „Oh engedj, hogy karjaidban pihenjek,” aztán megkísérelé Balikumot felemelni.

(Vége köv.)

lósítását Apponyi s pártja — mondjuk ki azonban minden nemesen s hazafiasan gondolkozó polgár óhajtja, még maga a kormánypart is, — mint Szilágyi beisméri, csakhogy a kormánypart a szabadelvűség czége alatt mai napig azok közül egyetlen egyet se tudott megvalósítani:

„A magyar nemzeti eszme megvalósítása” — mondja Apponyi, a cél, melyre, pártjával törekszik s kifejti, hogy nálunk nemzeti abszolútizmus nem lehetséges, a nemzeti a politika csak szabadelvű lehet. A nemzeti politika a közjogi alapot elfogadja, mert nem akarja kockáztatni a nemzet békés fejlődését, de az 1867-iki törvényekben foglalt nemzeti jogokat megvalósítani köteles. Követeli tehát:

A magyar udvartartást.

A közös hadsereg magyar részének magyarságát; e végből a magyar tisztképzést s a magyar ezredeknek a magyar hatóságokkal magyar nyelven való hivatalos érintkezését.

A közös külügyi hivataloknak a magyar czimer és színek használatát.

A honvédségnél a nemzeti karakter sértetlen fenn tartását.

Magyarország állami önállóságának s nemzeti önértékének megsértése esetében elégtételt.

Béltünyeinkben a magyar nemzet egységét és oszthatatlanságát.

A nem magyar ajku honpolgárok számára nyelvtöknök szabad használatát, de a magyar nyelvnek általános tanítását és terjesztését. (Horvátország kivételével.)

Külön nemzetiségi csoportok el nem ismerését s mint ilyenekkel semmi megalkuvást.

A közigazgatás államosítását a nemzeti egység megszilárdítására, de a szabadság és az önkormányzat tágkörű jogainak biztosításával.

Az egyházi autonómiákat és iskolákat a magyar állam czéljaival s a nemzeti egység megalapítására harmoniában.

A nemzeti akarathoz szabad érvényesülését a választásoknál.

Elmozdítását annak a pártpolitikának, mely a király és a nemzet között válaszfalként áll.

Ezekben adta elő Apponyi Albert a nemzeti párt politikájának tartalmát.

Ezen politika hús a mi húsunkból, vér a mi vérvérünk.

A nagy szóharc ezzel már eleve is Apponyi gr. javára fordult, mert mondhat Szilágyi Dezso sok szépet s kutathat sok oly pontot a nemzeti párt politikájában, melyen kopogtathat szellemi erejének súlyos kalapácsával, de rést törni nem fog.

A nemzet meghallgatja Szilágyit, gyönyörködik szónoki erejében, de végre itél s ítélete így fog hangzani:

„A mit a kormánypart **mond**, az szép s jó; de a mit a kormánypart **tesz**, az se szép, se jó. És a mit Apponyi gr. **mond**, az még szebb s még jobb, mint a kormányparti hangzatos ígéret: lássuk be fogja-e váltani ígéretét?”

A nemzet megfogja ajándékozni a nemzeti pártot bizalmával, mert oda akarja állítani Apponyit a tett mezéjére, meggyőződést szerzendő arról: be tudja-e váltani programját?

Az ipartestületi zászló felszentelése.

Ünnepet ült mult vasárnap Zombor városa ipartestületile és összes lakossága: az ipartestület zászlójának felszentelése ünnepélyesen ment véghez az ipartestület tagjai, a főbb hatóságok, a különféle egyletek s az ipartestület vendégei jelenlétében.

Az előkészületek a mult hét utolsó napjaiban tettek meg: a szentháromságterem vörösféhré vászonnal és nemzeti színű zászlókkal díszített pavillon üttetett fel, a melyben a felszentelési ünnepély a szeged beverése által végét érte. Szombaton a délutáni 4 és est 9 órai vonattal érkeztek a vendégek. kiket a rendező bizottság fogadott. Este ismerkedési estély volt a testület helyiségében levő vendéglőben. Vasárnap reggelre a város és lakói zászló-dísz öltöttek magukra: azon utcák, a hol a felvonulás megtörtént, továbbá a házak és erkélyek lobogókkal és színyekkel voltak feldíszítve. Kilencz óra felé gyűltek össze a Vadászokérszálóban a vőfélyek, a kik aztán a koszorúnyokért szűntek meg; vagy 50 fogat indult a zászlónyáért id. Húsvéth Istvánnéért, élükön Frey Imre elnökkel, Zsuffa Vincez ipartestületi jegyző és dr. Thursky Zsiga ipartestületi ügyészszel s a koszorúnyok számszerint 41-en vőfélyekkel. A zászlónya lakásától a kocsiorsó, a mely impozáns látványt nyújtott a szemlélőnek, a fútorzán a Szt. Háromságteremre vonult a róm; kath. templomba, a hol 10 órakor fényes istentisztelet tartatott. A nagymisést Fehér Gyula apát-plébános celebrálta az összes lelkészek segédlete mellett.

A zászló égbék színű az egyik oldal közepén fe-

hér mezőben Szt. József képe, a másikon meg iparos eszközök (kalapács, véső, ácsvonalzó stb.) látható; az egyik sarkában az ország czimere, a másikon a városé szemlélhető. Az aranyzások gazdagok és súlyosak.

A zászló szalagján, melyet a zászlónya ajándékozott, vastag aranyhímzésű felirattal ékeskedik a testület czimere és a zászlónya neve; a szalagcsokron e jelszó: „Testvéri szeretet” — látható.

Mise után a papság és közönség a Szt. Háromságteremre vonult és az ott feltűrt pavillon előtt foglalt állást, a hol nagyszámu néző közönség várta a fényes felszentelési ünnepély véghezmenetelét.

A felvonulásban részt vett Fehér apát-plébános és a papság teljes egyházi ornátusban; a zászlónya — az ipartestületi elnök, a koszorúnyok vőfélyek karján vonultak fel. A zászlónya a pavillon alatt elhelyezett széken, a koszorúnyok a pavillontól jobbra balra foglaltak állást. Itt volt látható egyszerűen: a főispán, az alispán, polgármester, a közös hadsereg és honvédség tisztikara, az egyesületek, testületek és hatóságok képviselői, az iparos dalárda, a kaszinó-egyleti dalárda, a tűzoltó egyelet és a betegsegélyző egyelet a saját zászlójuk alatt.

Egyidőben jött egyházi szertartások között a gör. kel. Szt.-György templomból baldachin alatt Kupuszárevits Lyubomir esperes-plébános és fényes segédele.

Fehér Gyula apát-plébános a szertartást beszéddel kezdte meg, fejtegetései alapjául vévén az „Imádkozzál és dolgozzál” jelmondatot.

Ezután a zászlót megáldotta és megszentelte, mire Kupuszárevits Lyubomir esperes-plébános lépett a szószékre s szerb nyelven mondott beszédet, melyeket azonban technikai okokból nem reprodukálhatunk. Tartalmát a felebaráti szeretet és az összetartás fogalma erkölcsi és etikai fejtegetései képezték, a melyeknek jelentősége a felszentelendő zászlóra, a munka nemes voltára, az iparra és iparosokra vonatkozott.

Beszéde után a zászlót szintén felszentelte és megáldotta.

Ezen aktusok között az iparos dalárda három ízben énekel s a koszorúnyok koszorút kötöttek a jelenlétű tűzoltói dalárdát, betegsegélyző egyleti s szerb egyházi zászlókat.

12 óraorok következett a szeged beverése, melyeknek sorát Fehér Gyula apát-plébános kezdte meg, bevérvén Mayer Béla püspök és főkáptalani helynök aranyzógot a következő jelmondattal: „Még emlékezzél, hogy ünnepet szentelj.”

Utána Kupuszárevits Lyubomir esperes ur verte be Brankovics György ő szentsége, szerb patriareha, aranyzógot következő jelmondattal: „Az anyagi jólét legbiztosabb alapja a munkásság és takarékoság.” Aranyzógot vert még: Fehér Gyula apát; „Embernél a munka, Istennél az áldás.” — Kupuszárevits Lyubomir esperes: „A becsület munkát a Isten áldása kíséri”, — a zászló-anya: „Isten áld meg a magyar ipart.” — Baross Gábor kereskedelmi miniszter képviseletében Sándor Béla főispán: „A mit a természet nyújt, azt az ipar van hivata az emberiség ezerféle szükségleteinek kielégítésére alkalmazni; minél fogva az emberiség haladása és művelődésének egyik leghatásosabb tényezője. Ennek megfontolása bizonyára emelni fogja az iparos osztály önbecsülését, munkakedvét és haladásvágyát. — kívánom, hogy a zombori ipartestület munkásságát a legnagyobb siker kísérje.” — Grómon Dezso honvédelmi államtitkár képviseletében Sándor Béla főispán a következő jelmondattal: „Egyesült erővel” — Sándor Béla főispán a neki juttatott szeged: „A mai ünnepen nyilvánuló testületi szellem és összetartás legyen allandóan a zombori iparosok érénye” — jelmondattal.

Este a „Vadászkürt” szálló emeleti helyiségében fényes bankett volt, a melyen 540 ember vett részt.

A nagyteremben felállított asztalnál a zászlónya, a főispán, nejlével és leányával, az alispán, a polgármester feleségével, a es. és kir. és honvéd tisztikar, a város országgyűlési képviselője feleségével, a hatóságok főbb tisztviselői, a rendező-bizottság egy-két tagja s a koszorúnyok és azok hozzátartozói foglaltak helyet. A mel-lékterekben a vendégek voltak elhelyezve.

A tisztek sorát Sándor Béla főispán kezdte meg: Ő Felsőge a királyra emelvén poharát, utána Csihás Benő dr. polgármester mondott tisztelet Baross miniszterre. Fehér Gyula apát-plébános a főispánra, Rónay István prigl.-sz.-iváni esperes a zombori iparosokra, Koczkar Zsigmond ország. képviselő a zászlóanyára, Tursky Zsiga dr. a város közönségére, Krizmanits Inre—Koczkar Zsiga orsz. képviselőre és végül Zsuffa Vincez a papságra ürték poharukat. — Nem hagyhatjuk említetlenül itt Rónay István prigl.-sz.-iváni esperesnek a zombori iparosokra mondott remek felköszöntőjét, mint a mely a jelenlétűkora óriási hatást gyakorolt s Sándor Béla által ugyan megkezdett, de el nem monnott tisztelet. Rónay István esperes úr, pohárköszöntője az iparos osztályra mondott valóságos apotheosis volt szónoki hűvel s mely bölcseslettel előadott pohárköszöntő; a valóságos retorikai remek mű volt, melyben a szebbnél szebb költői képek és hasonlatok, ideálisabbnál ideálisabb eszmék teljes pompájukban és díszben ragyogva változtatták egymást. Sándor Béla főispán szintén emelt poharát, de közben jött rosszullet miatti (gonosz nyelvek azt mondják, hogy emlékező tehetsége hagyta cserben) beszédét nem mondhatta el; midőn ismét bejött a terebbe, mindenki várta a tiszteletét annál is inkább, mert még arra sem lehetett a főispán által mondottakból következtetni, hogy kit méltatott köszöntőre. Ezzel azonban ő méltóságá-

adós maradt s a közönség még maig is találgatja, hogy ki lett volna az a boldog halandó?

Egy kis rosszullet.

Nem született mindenki szónoknak, s a kit az uristen bácsimegyei főispánnak teremtett e kerek világra, az beérheti azzal!

Sándor Béla egészen jól érzi magát szónoki képesség nélkül is, s ha azok a »nasszaju újságíró ténuskar« néha napján nem boszantának föl holmi megyei korrupció fölhangytorgatásával, — hat akkor nem cserélne a kihuai császárral se.

Valóban mi dolga is volna egy főispánnak a szónoki képesség?

Az egész főispáni tevékenység dióhéjba szorítható néhány könnyen bemagolható kitétel által.

Sándor Béla 10 éves főispánsága alatt soha se tartott díkeziót.

Elmondta a legelénkebb verve-vel, hogy: »üdvözölöm a szép számban megjelent bizottsági tag urakat és a közgyűlést megnyitottam nyilvánítom; a legpördülékenyebb hangnemből elmondta vagy 3 milliószor, hogy: »résztétel nem tétetvén, határozatát vált.«

Ő Felsőge-t vagy kétezerszer éltette »az emberi kor legvégső határaig.«

Ezekben a dolgokban nagy az ő jártassága és Szapary meg van vele elégedve.

Hanem aztán a nagy uraknak is vannak olykor vérmes vágyakozásai, és Sándor Béla se tudta leküzdni abbéli forró vágyát, hogy ő egy eleven tosztot vágjon ki egyszer életében, még pedig ojay, a minőt még soha se mondott el.

Nagy baj az, ha az emberek nem tudnak uralkodni vágyaik fölött.

Sándor Béla eltökélte, hogy dikéziózní fog s a mit ő egyszer eltökél magában, azt jól ismert makakasságának egész erélyével keresztül is viszi.

Es erre jó alkalom kínálkozott a zombori ipartestület zászlószentelő ünnepélyével kapcsolatos banquette.

Nyolcz dísz-szónoklat lett a rendezőség által előírnnyozva.

Ezek közül az első természetzerűleg a főispán mondja Ő felsőge-t éltette »az emberi kor legvégső határaig« stb., stb.

Ez nem elégíti az ő hatalmasan lobogó szónoki ambícióját.

Beigérkezik tehát szerényen hatodiknak a »szónokló« urak közé.

Valakit vagy valakit föl akart köszönteni, de hogy kit vagy kiket, arról lezsgorogabb utánjárások daczára se szerethettük tudomást.

Malitiouss nyelvek azt rebesgetik, hogy az ünnepély napján Sándor Béla nem fogadott senkit.

A cseleedség révén kiszivargott, hogy a megye főispánja bezárkózva legrejtettebb termeibe, egész nap föl s alájárt egy papír lapot tartva kezében, a melybe olykor lopva beépilantott.

Mondják, hogy a dísz-szónoklatot tanulta be, a melylyel foenomenális hatást akart elérni.

No de legalább be volt vágya.

Nem látunk abban semmi megróni valót, ha valaki elkészul arra, a mit mondani akar.

A lélekemelő pillanat is elérkezett. A zsufozásig megtelt terem jó lelku, jámbor képu iparosok, szelid mosolyú iparos-asz-zsnyoságok s naiv szemérmes nézésű iparos-lányok józú falatozásoktól zstibongott s már öt toszot mondottat el arra méltó derek férfiakra, a kik között ott kellett lenni Barossnak és ő méltóságának, a főispánnak is.

A hatodik tosztot a hivatalos sorrend neki juttatá, és ömeltósága nem is késett fölemelkedni ülő-helyéből, megragadva a telt poharat, fölémelve a mint illik s rázendítve a jól ismert dallamot, hogy:

»Hölgyeim, uraim!«

És folyt a szó ajkairól, hogy Demosthenes se különben, és csepenget a jól hangszulozott kerek körmöndat, mely már a harmadik bekezdésig szerencsésen elérkezett.

Minden jól ment.

Igy hallani őt — még tán a legelkeseredettebb ellensége is megbékült egy pillanatra.

Hiába, a szép szónak behelgelő varázsa van.

Fajdalom azonban ez a gyönyörű ígélet nem soká tartott.

A méltóságos ur egyszerre csak elnémul, — mint egy hirtelen kettévágott akkord, körülé, zsemie előtt elsötétül a világ, minden vére agyába tolu.

A terebben uralgott tropikus hőség-e, — avagy az ereiben keringő heves vér, vagy tán az ellenéki arculatok látása, avagy a jól bevágott dikézióból eltévedett valamelyik phrázis, vagy egy ellenéki gonosz ördög inckelése volt-e az ok: ki tudná ezt bizonyossággal eltalálni, elég az hozzá, hogy a toszot elvetett visszajöhetlenül, bár érette az egész közönség epedett volna.

Ömeltósága leült, majd fölkelet s heves léptekkel sietett ki a terebből. Egy masodpercnyi kínos pausa állott be.

Mindenki szomszédjától tudakolta az incidens okát.

Örvényrés volt rosszullet? . . .

Egy kis jelentékeny szédülés volt az egész, mely nyomban, a mint jött elreputt s a nyugtalanokdó s aggdó közönség csakhamar jó szímben látta visszatérni ő méltóságát, erősen szamitva arra, hogy a toszot ugy a hogy, — egy-két szóval, az éltetődő ur nevének kiemelésével mégis csak véget fog érni.

De ez a várakozás hiába való volt. Ő méltósága nem folytatta azt, (bizonyára további rosszullet megelőzése okáért!) s most az iparos-világ jogos keresettel bir a főispán ellen egy félben maradt toszot és jaruléki iránt.

Az iparos-világ még csak meg lesz valahogy a toszot nélkül is, egészen násként áll a dolog az éltelődő ur emberrel, a ki illyékp

egy nem mindennapi kitüntetéssel és egy falrengető ellen-riadaltól esett el.

És ez a csapás annyival is érzékenyebben nehezédké váltak, mert mint hírlík: Sándor Béla erősen felfeltet magában: soha se többé nem mondani el olyan tosztot, a melyet eddig elmondani alkalmá nem volt.

POLITIKAI HIREK.

* **A zombori pártkonferencia a képviselőházban.** Lapunk — közütdomásilag 1884-ben lón politikai, a midőn a bácsamegyei ellenék megalakult s lapunkért letéve a szükségességei, — azt hivatalos organumává váltotta. E pártkonferencián részt vett Szilágyi Dezso, jelenlegi igazságügyminiszter, Apponyi gróf, Horánszky Nándor, Szemző István, Szemző Gyula, Szabó László zentai, Olay Lajos almai orsz. képviselő, Riez György kulai, Pál Antal nemesiméssy földbírtokos és még számos megyei s városunkbeli, részint a mérsékelt ellenék, részint a függetlenségi pártból tartozó előkelő egyéniség. Mivel pedig akkor elhatározták, hogy a két párt a választásokat egyöntetűen, egymást támogatóan fogja vezetni s lapunk politikáivá tételében is mindkét párt részt vett, emellett a lap hómikán jelezte, hogy a két ellenék a helyi viszonyokra való tekintetből „egyesült.” Ez a czím ma is ott van lapunk hómikán. Az indemity javaslat rendkívül nagy jelentőségűvé lett vitájában Szilágyi Dezso szemrehányta Apponyinak, hogy a függetlenségi párttal szövetségbe akarja a választásokat csatáját megvívni. Erre felelt meg Apponyi gr. amugy istenigazában, föllemlie a zombori konferenciát. Szavai erre vonatkozólag így hangzanak:

„A miniszter fejtegette a két ellenéki párt között való választási koalíció kérdését. Ennek megengedhetőségéről a szónok mindenki vel vitakoznék, éppen csak az igazságügyminiszterrel nem.” (Derültség balféll.)

„Egyzerően emlékeztetbe hozok — ugymond — a multból egynehány reminiscenciát. (Halljuk! Halljuk!) Hát emlékezik a t. igazságügyminiszter ur saját jókalmi megválasztására és a függetlenségi párttal ezt megelőző alkudozásokra? (Zajos derültség és taps a bal- és szélsőbalon.) Nem emlékszik már, mikor együtt Nagyváradra mentünk és ott a függetlenségi párt vezérférfiaival a kölcsönös támogatásra nézve tanácskoztunk? (Nagy derültség és taps a bal- és szélsőbalon.) Nem emlékszik a t. igazságügyminiszter ur azokra a zombori konferenciákra, a melyeken együtt vettünk részt 1878-ban és 1884-ben is, a hol a bácsamegyei függetlenségi párt vezérférfiaival megállapodásra jutottunk minden egyre nézve és biztosítottuk egymásnak kölcsönösen a támogatást.” (Zajos derültség és taps balféll.)

„Az igazságügyminiszter ur ne várja tölem, hogy velem erről vitakozzam. Elég neki ezen közös tapasztalatokat emlékeztetbe visszahoznom; és akkor azután a nagy dialektikusra, a kit már sokszor láttam és hallottam tündöni önmagában és a kritikai elemnek örlő malmain szétszedni azokat, miket 24 óra előtt a eszhatatlanság teljes tudatával védedt. (Élénk tetszés balféll.) akkor erre a nagy dialektikusra bízom annak megmagyarázását, hogy a mi 1878-ban és 1884-ben tökéletesen rendjen volt, mert hozzátesszem, hogy pártgyeink ezen részét személyesen ő vezette leginkább, (Igaz! Ugy van! balféll.) az talán már 1887-ben, de 1892-ben mindenestre vérlázító politikai immorális.” (Hosszantartó zajos helyeslés és taps a bal- és szélsőbalon.)

* **Pulszky Ágoston beszámolója.** Az új-verbázi választó-kerület orsz. képviselője, Pulszky Ágoston f. hó 17-én esti 8 órakor érkezett vonaton választói közé s választói mindjárt azon kezdék, hogy társas vacsorát rendeztek képviselőjük tisztelőre. A harmadik fogásnál következének a felkösztöntök, melyek sorát Schneeberger János ev. lelkes nyitotta meg, beszélvén az alkomány borderejéről s poharát Pulszky Ágostonra ürítette. Erre Pulszky emelte poharát Új- és Ó-Verbázi községek egyetértésére, a lakosok boldogságára és jövő fejlődésére s megjegyzé, hogy beszámolóját más helyen mondandja. Felkösztöntöttek még Markovits Dusán ó-verbázi helyettes szerb plébános, Wágner György új-verbázi jegyző és többen. A vadtösztoknak legió volt a száma s noha legnagyobb részét németajku volt jelen, volt magyar és szerb felkösztönt is.

Ejfélfel a társaság legnagyobb része eltávozott. Pulszky Ágoston másnap reggel 9 órakor Ó-Verbázon, 19-én reggel 9 órakor Új-Verbázon tartotta beszámolóját.

* **Előkészületek a választásokra.** A P. N. jelenti: Apponyi Albert gróf, a mérsékelt ellenék vezére, meglátogatta a függetlenségi pártvezérét, Irányi Dánielt, a ki Apponyi látogatását visszadta. A két államférfi hosszan és behatóan beszélgetett a módozatokról, melyek szerint, az 1884. és 1887. évi eljárásokhoz hasonlóan, a mérsékelt ellenék és a függetlenségi párt, a legközelebbi választások alkalmával, az elvi álláspontok teljes fenntartása mellett, egy mással kooperálhat. Konkrét megállapodások nem formulázattak, mert ezek csak az ellenéki pártok értekezletein megkegyezéssel hozhatók. Az erre vonatkozó pártértekezletek valószínűleg csak a delegációk tárgyalásai után fognak megtartatni.

Országgyűlési napló.

— **okt. 17-én.** — Az indemity-vita általános része ma véget ért. Kaas Ivor b. volt az egyetlen, ki teljesíté kötelességét a komoly, tán a budgetgog gyakorlatát is helyettesítő vitában, melynek komolyságát a kormány párt nem respektálta.

Hegedűs Sándor előadó lemondott a szó jogáról. Helfi röviden beszél, ügyölvé csak alakilag akarva eleget tenni a függetlenségi párt részéről feladatának, lényegesen mondani való nélkül.

Itt azonban nagy fordulat következett, mely a vita folytatásának szokatlan lendületet ad és beláthatatlan fejleményeket ígér.

Apponyi Albert gróf mondott egy nagy beszédet, tele maró gúnynyal, sujtó kritikával és harca kihívással. Szólt az általános politikai helyzetéről, a kormány meddőségéről, vezetésének iránytalan voltáról s a tartalmatlan párturalom korszerűsének a létét és most elvönök remélhető bukásáról az általános választásoknál. Szavainak suly, agitatorius ereje és metsző lele annyira fölzogatta a vele régi antagonizmusban élő Szilágyi Dezso igazságügyminisztert, hogy a beszéd ellensúlyozására egy „megsemmisítő” ellenbírálatra jelentkezett legott, sárgán az indulattól, hevesi gesztusokkal, rekedt hangon, mely lassan temperálódott és engedett ki. A miniszter belement Apponyi provokációjába, fölvetve a kezűt s megkezdte a nagytűl párvíadalt Apponyival, kijelentvén, hogy e tusa most elodázhatatlan, legyen meg a mérkőzés a vita alatt, folytattassék az indemity-javaslat részleteinél, visszavék végig az egész vonalon és — döntson az ország.

Konstatálhatjuk, hogy a történeteknek Szápáry gróf legkevesebbé örülhet. Szilágyi Dezso úgy állt ki a sakra, mint a kabinet képviselője, ki a politikát esmélja, hozzá eszméket szolgáltat, a közigazgatási reformban épp úgy igényelve a kizárólagos apaságot, mint az egyházpolitikában s az igazságügyben Szilágyi miniszter nagy polemikus beszéde Apponyinak minden állítására kiterjedt, csak arra az egyetlenre nem, mely pedig épp Szilágyi Dezsóhoz volt címezve; hogy a kuria bíróskodásról szóló javaslatból nem lesz törvény s el fog ejteni. Apponyi pláne fogadást ajánlott rá, de Szilágyi nem tartotta. Minden egybre volt gondolja, csak a saját tárcájának s fontos törvényalkotási produktumára nem, melyhez neve, ígéretei és reputációja kötvék.

— **okt. 19-én.** — Ma ismét nagyérdőkű ülés volt és ismét gróf Apponyi Albert beszédet tett a napnak eseménye.

A vitát Beothy Ákos kezdte s az igazságügyminiszterrel polemizálva, fényes sikerrel torolla vissza az igazságügyminiszternek tegnapelőtti szurkálását. Beothy nemcsak mért, hanem vágott is. Szónoklata fellekesítette az ellenéket.

Utána a kormány párt sorából Pulszky Károly szólaft fel s hosszabb beszédet tartott.

Ezután következett gróf Apponyi Albertnek másfélórát tartott nagyszabású szónoklata, melynek eleje a vidám szatírának oly igazi remek volt, hogy még a szabadalevű párt is jözdén mulatott, annak dacára, hogy Apponyi szatírja éppen a kedvence minisztereket érintette. De bármily nagy és általános volt a beszéd szatírikus részének hatása, fölülmúta azt a második rész, melyben Apponyi részletesen mondta el a közigazgatási reformban követeit eljárás történetét s végül behatóan fejtekte ki az, a nemzeti politikát, melyet zászlójára ír, s melylyel a nemzet itélőszéke elé megy. Frenetikus hatása volt a beszéd e részének az ellenékre. Minduntalan kitört a lelkesedés, a taps; s még a szabadalevű párt is mélyen átérezte Apponyi hazafiságának hevét, s csak kevesen voltak, akik érzéketlenségükét fitogtatni tudták. E beszéd nagy és mély hatást fog tenni az ország közvéleményére is, mert a meggyöződés igazságát és a hazafiság önzetlen bátorságát fogja beszívni minden magyar ember ebből a beszédből.

Apponyi rendkívül hatása szónoklata után, mely roppant támadás volt Szilágyi Dezso igazságügyminiszter ellen is, az igazságügyminiszter választást vártak, de az igazságügyminiszter helyett gróf Szápári Gyula miniszterelnök szólaft fel, s az Apponyi zászlóbotását és az új nemzeti szabadlevű párt programját bírálta.

Ülés végén Baross Gábor kereskedelmi miniszter és gróf Apponyi közt volt szóváltás, melynél Baross kijött a flegmájából, Apponyi pedig nem.

Legvégül Szilágyi igazságügyminiszter felett Dárday interpellációja.

Megyei s helyi hírek.

* **Személyi hír.** Wienecke Ottó, az újdíeki közös hadseregbeli zászlóalj ezredes-parancsnoka, ki Újvidék polgári körében is általános kedveltségnek örvendett s kinek nagy része van abban, hogy a katonai s polgári elem közti jó egyetértés képes ma szorosabbá váit, saját kérelmére nyugalmi helyezetett s ez alkalomból egy béke mint háboruban kitűnő szolgálatát elismerésül ő felsége legfelsőbb megelégedését fejezte ki.

* **Rohonyi Gyula,** a kulpai kerület orsz. képviselője, azon — törvényhozói működését mellátó — kitüntetésben részesült, hogy a kuriaának előkészítő 30-as bizottság tagjává választott.

* **Az ágost. evang. híveknek tudomásul adatik,** hogy október 25-én d. e. az e czébra kibérelt helyiségben isteni tisztelt fog megtartatni, melyre a t. hívek ezennel meghívatnak. Gallé Emil s. k. egyházi felügyelő. Korossy Emil, ág. ev. lelkesz.

* **Szerb színház.** Térsküze miatt színházi referandumunk jövő számban hozzuk.

* **Ó-kéri csendélet.** Ó-kéri levelezőnk a következőket írja: Mult heten egy helybeli jómódú parasztgazda és egy rendőrközt szóváltás támadt, mely szabályszerű veredéseké nötte ki magát. Metzler G. községbeli rendőrközt az utcazt vizsgálván meg, egy községbeli egyenest felszólított, hogy az utcazt névő libát hajtssa el, mivelhogy ellentétben kénytelen volna a libákat a község házára behajtani. Erre az utcazt tulsó oldalán járó Dannenfelzer M. az megkegyezést tette, hogy a libákat az utcazt látják, (mar tudni illik: a rendőrközt), de a szántóföldnek egy se mutajta magát. Egy szó a másikat követve most és a rendőrközfélénk szitkolt közt Dannenfelzert fenyegette, a ki oly dühbe jött, hogy Metzler rendőrközt karjával ütötte s a ki viszont oldalgyögyvert kirántva Dannenfelzert arcazt megsebesítette. A nép erre összesődött és így sikerült az ellenfeleket szétválasztani s nagyobb szerencsétlenség megakadályozni. A mint mondják, a dühöngő rendőrközt fegyverét már ellenfele mellének szegte.

* **Cservenkán Dr. Schneider Kornél** gyakorló orvos választott egyhangulag községi orvos; Dr. Steinfeld József, volt községi orvosnak pedig ugyanazon községi Lelbach Péter indítványára 30 évi működéséért jegyzőkönyvi köszönetet szavazott.

* **Tomicz Jása bűntünye a kuriaán.** Tomicz Jásának, a „Zasztava” szerkesztőjének bünpénében, a ki agyonszurta Dimitrievs Mihályt, a „Branik” szerkesztőjét, még e hét folyamán mond ítélletet a kir. kuria. Tomicz Jását az újdíeki törvényszék gyilkosság miatt életfogytig tartó fegyházra ítélte, míg a szegedi kir. tabla 15 évi fegyházra enyhítette a büntetést.

Mikor ez ítéletet kihirdették Tomicz előtt, imét felebbeszét jelentett be, mert ő „szabadágat kéri, ha azt nem — akkor a halált.” A kuriaán tegnap kezdte az ügyet Székely Ferenc bíró referálni, s valószínűleg 3 napig lesz vele elfoglalva az I. büntető tanács, melyben Daruváry Alajos, a kuria másodelnöke fog elnökölni.

* **Sélley Sándor kir. táblai elnök a szabadkai kir. törvényszékénél.** A szegedi kir. tabla elnöke Sélley Sándor 5 napotól idős után f. hó 18-án hagyta el Szabadkát, ahol a bíróságok felett szemlélt tartott. Ezen idő alatt sorba jarta ügy a törvényszék, mint a járásbírószobor hivatalos helyiségét és a bírakat, valamint a kiselb hivatalnokokat is meglátogatta. Személyes megjelenésé gyöződött meg az ügymenetéről, a tanácsüléseknél és végtárgyalásoknál. A kir. törvényszék elnöke dr. Vasdényei Géza és a bírói kar előtt a tapasztalt rend felett teljes elismerést fejezte ki, jelezve azt, hogy ennek kifejezése által csak hivatalos kötelességének tesz eleget. Együttal kifejeződenek találta azt, hogy a nagy anyaghalmozást, melyet a bíróság munkakörében fölelő, az ügyek érdemleges elintézésének minkétségé fogyotaték nem szvend és tovább buggó munkalkodásra hivta fel a bíróság tagjait. A jegyzőki kart is megdicsérete, kiemelve azt, hogy az ottani bíróságnál a jegyző karnak igen jó iskolája van. F. hó 18-án d. u. 2 órakor a bírói kar kíséretében haladt az indoházhoz, ahonnan Szegedre visszautazott.

* **Vettük az alábbi sorokat:** A Bellasi Baross Gábor kereskedelmi min. kir. miniszter ur Ó Nagyméltósága vendöksége alatt álló „1891. évi délmagyarországi ipar- és mezőgazdasági kiállítás” végrehajtó bizottsága Temesváron. 3739 szám/1891. Tökletes Szerkesztőség! A temesvári kiállítás folyó hó 4-én eszkeztel berokbeszte után a végrehajtó bizottság kellemes kötelességének tartja a hazai sajtóknak eskülfősen a „Zombor és Vidék” tisztelt szerkesztőségének háltas köszönetét nyilvánítani azon készsége, jó akaratú és eredményes támogatásait, melyben a kiállítási vállalatot részesteni szíves volt. Kiváló tisztelettel, Kelt Temesváron, 1891. október hó 10-ik napján.

* **Új tehérpályaudvar Szabadkán.** A m. kir. államvasutak vezetésége Szabadkán külön rendező és tehérpályaudvar létesítést, mely e hó 18-án adott át a forgalomnak. Az új tehérpályaudvar reg érvényt hiányt van hivata pótolni és a Szabadkán eddig nagy merőben előfordult forgalmi és kezelési zavarakot fogja megszüntetni. A régi pályaudvar átalakítása személypályaudvarra szintén folyamatban van. Az új tehérpályaudvar a Szabadka-Pales közti vonalrészen-fekszik és a modern forgalmi viszokokkal dusan van felszerelve. A raktarak és irodák tágasak, világosak; az egy raktár a darabárúk és egy másik a koesi rakomány árak kezelésére; mindkét 80 — 80 méter hosszú. Azonkívül van nyíl rakodó, (oldal rakodó) homlok-rakodó, fordító-korongok, eszuka-vágány, rendszer hídmerleg, szekér hid-merleg és ami a régi pályaudvaron legjobban hiányzott, van elég hely.

* **Csöka Sándor,** szingazgató, Szabadkán a mult heten tette közzé előleges színházi jelentését.

* **A büntető törvénykönyv módosítása** tárgyában tanácskozó ankt ülésében folytatta az önbíráskodás kérdésének tárgyalását. A többség odanyilatkozott, hogy az önbíráskodás, mint külön büncselekmény, ne vétecsék törvénybe, mivel a cselekmény körülmira és a magánjogi önségletöl való eltarholása csaknem lehetetlen. Ellenben elfogadta a szakértekezt mint új deliktumot a kényszerített (Nöthigung) és ennek oly formulazást adott, hogy a bíróságok az önbíráskodási eseteknek a többi büncselekmények körébe való kiválasztására kellő támpontot fognak nyerni. Az iránt egyhangú volt a vélemény, hogy a bíróságoknak eddigi gyakorlata az önbíráskodást illetőleg túlszöguro és az élet követelményeinek meg nem felelő. Targyalás alá vette ezután a szakértekezt a család körülmiraának módosítását és e tekintetben egy új határozmányi vetetelt fel a törvényjavaslata, mely a bíróságok számára utmutatásul szolgál a család területkörének megállapításánál.

* **A delegációkba** be választották megékny képviselői közül Pulszky Ágost, Latinovits Gábor képviselőket; póttagnak Latinovits Ernőt. — A kuriaának képviselőházi ügyekben bíráskodásról szóló törvényjavaslat előkészítő bizottságába Rohonyi Gyula képviselőt választották be.

* **Szabadkai és a millenium.** A szabadkai nemzeti kaszinó, a napokban választmányi ülést tartott, melyen Petrik Árvászeki elnök indítványra egyhangulag elhatározták, hogy a millenium melő megünneplésére egy nagyobb szabású szabadságzóbor felállítását végett mozgalmat indítanak. Együttal megválasztották a szoborbizottságot és elhatározták, hogy a városi törvényhatóságot ez eszme partólására megkeresik. A mozgalom által élénkelt érdeklődést kelt városzerte, meg Szabadkának még egyetlen nyilvános emléke sines és a tervezett szobor a város szépitéséhez nagyban hozzá járulna.

* **Az iparosok árcsornóknak építésé.** Iparosaink árcsornóka mint szövetkezt ezélfajra egy 11.40 m. széles és 26.60 m. hosszú csarnok építésére megtartott árlejtésen a következők ajánlottak és pedig: Ulrich Vincez építész (Zombor) 5400 frtal és Hunyadi Antal műépítész (Baja) 5000 frtal. Ez utóbaink ajánlatát fogadták el, a ki az építést már meg is kezdte.

* **Az ó-moroviczai földék tagosítása** iránt indított eljárás ügyében a napokban hoztak határozatot. A szavazás eredményéhez képest a község községe a tagosítást szóbbtséggel kimondotta. A tagosítás keresztül vitelel — mint halljuk — dr. Dembicz Lajos ügyvéd lett meghívva.

* **Rendőri hír.** Nedelykovies Mladen mohácsi illetőségű lakos egy bajai roszhírú koreszban feltűnében kölközött és mert magát igazolni nem tudta, sőt, ellenmondásokba keveredett, a rendőrközt őt mint gyanus egyént letartóztatta. De már táviratozták Zomborból, hogy Nedelykovies itt minden valószínűség szerint aranyokat lopott, miert is őt ide tolcenöljni kérik. Nedelykovieset emellettova már a legközelebbi napokban városunkba „utaztatják.”

* **A bajai önk. tűzoltó-egylet** fennállásának 20. évfordulóját e hó 18-án ünneppélyesen ülte meg. Ugyanez alkalommal Pöllerermann Bertalan örökös th. főparancsnok olajfestményű arczképét is ünneppélyesen leleplezték.

* **Zenta** ifjúságának egy része torna-egyletet szándékozik létesíteni — pedig atletikai klubjuk úgy is van már.

* **A vízvezeték ügyében** a belga vízvezeték felállítását társulat vezérigazgatója s egy mérnök jár e napokban Zentán, hogy a társulat részéről benyújtandó ajánlat érdekében kellő információt szerezzenek s előtanulmányokat tegyenek.

Irodalom.

— **Irodalmi esemény!** Hosszabb idő óta, minden feltűnést kerülve, egészen eszondben készült egy impozáns irodalmi vállalat, melynek hatását meg fogja érezni közéletünk. Mint értesülünk

